

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

6. LEDNA 2008

Z obsahu:

Svatý Pavlín Nolánský
Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
11. prosince 2007
- strana 2 -

Mudrci z východu
Antonio Borelli
- strana 4 -

Malá cesta
Céline Martinová -
dokončení
- strana 6 -

„...a držíme se za ruce“
Bedřiška a Wilfried
Grasemannovi:
plné nasazení pro chrám
a pro rodinu
- strana 7 -

**Sám do nebe nikdo
nepřijde**
Bernhard Speninger
- strana 10 -

**Víra ateistů
a víra křesťanů**
Mieczysław Piotrowski
- strana 11 -

Slavnost klanění
- strana 13 -



Církevní Otec, kterému chceme dnes věnovat pozornost, je svatý Pavlín Nolánský. Je to současník svatého Augustina a vykonával svou pastýřskou službu v Kampánii a v Nole, kde byl mnichem, pak knězem a biskupem. Původem byl z Akvitánie na jihu Francie, přesně řečeno z Bordeaux, kde se narodil v rodině starousedlíků. Tam získal velmi dobré literární vzdělání, protože měl za učitele básníka Ausonia. Ze své země odešel poprvé kvůli rychlé politické kariéře, která ho přivedla ještě jako mladíka do role guvernéra v Kampánii. V tomto veřejném úřadě udivoval svými dary moudrosti a mírnosti. Právě v tomto období dala milost vyklíčit v jeho srdci semenu obrácení. Podnět přišel od prosté a intenzivní víry, s jakou lid uctíval ve svatyni v dnešní Cimitile hrob jednoho světce, mučedníka Felixe. Jako odpovědný za věci veřejné se zajímal o tuto svatyni a dal postavit hospic pro chudé a také silnici, aby umožnil snadnější přístup četným poutníkům.

První obrácení

Zatímco usiloval o výstavbu pozemského města, začal objevovat cestu k městu nebeskému. Setkání s Kristem bylo cílovým bodem pracné cesty, poseté zkouškami. Bolestné okolnosti, způsobené nepříznivým postojem politických autorit, mu umožnily, že se takřka hmatatelně přesvědčil o pomíjelnosti věcí. Jednou, až dosáhne víry, napíše: „Člověk bez Krista je prach a stín“ (Carme X, 289). V touze vrhnout světlo na smysl života odebral se do Milána, aby vstoupil do školy Ambrožoovy. Pak dovršil svou křesťanskou formaci ve své rodné zemi, kde přijal křest z rukou biskupa Delfina z Bordeaux. Do jeho cesty víry vstoupilo i manželství. Oženil se totiž s Terasií, zbožnou šlechtičnou z Barcelony, se kterou měl syna. Žil by dále jako dobrý křesťanský laik, kdy-

Svatý Pavlín Nolánský

by smrt dítěte po několika dnech života nezasáhla a neotrásla jím a neukázala mu jiný záměr, který měl Bůh s jeho životem. Cítil se opravdu povolán, aby se zasvětil Kristu v přísném asketickém životě.

Radikální zvrát

V plné shodě s manželkou Terasií prodal své jmění ve prospěch chudých a společně s ní opustil Akvitánii a šel do Noly, kde se oba manželé usadili vedle baziliky ochránce sv. Felixe, žili tam nadále v čistém bratrství

ve formě života, ke které se přidali i další. Rytmus komunitního života byl typicky mnišský, ale Pavlín, který v Barceloně přijal kněžské svěcení, začal se věnovat čistě kněžské službě pro poutníky. To mu získalo sympatie a důvěru křesťanského společenství, které ho po smrti biskupa kolem roku 409 chtělo zvolit za nástupce na katedře v Nole. Jeho pastorační činnost zintenzivněla a vyznačovala se zvláště pozorností vůči chudým. Zanechal po sobě obraz autentického pastýře lásky, jak ho popsal

Editorial

Na titulní stránce našeho týdeníku se počínajíc tímto číslem objeví za slůvkem ročník stejná římská číslice, jakou nese za svým jménem současný Svatý otec. Budeme s ním tedy celý tento rok zvláštním způsobem spřízněni. Nezapomněli jsme zatím na jeho slovo v žádném čísle a dá Pán, že vám je budeme moci přinášet věrně i nadále. Jestliže vám ze srdce přejeme a vyprošujeme, aby vás celý tento rok provázela Boží milost a požehnání Panny Marie, chceme k tomu přispět i svým úsilím, aby vám tyto stránky pomáhaly svítit na cestu.

Vy, milí čtenáři, kteří věrně čtete Světlo, víte, že je to něco více než četba časopisu. Touto četbou vstupujete do velkého společenství stejně smýšlejících, kteří vědí, komu uvěřili, takže ani tehdy, když jsou ve svém prostředí podobně osamoceni před naším Pánem a jeho svatou Matkou. Ta se za těch uplynulých 15 let osvědčila jako skutečná hlavní redaktorka našeho týdeníku. Bez jejího účinného vedení a hmatatelné

pomoci bychom nemohli urazit tu dlouhou cestu, kterou má náš časopis za sebou. Děkujeme všem, kteří cítí potřebu se Světlem spolupracovat tím, že je všemožně šíří, třeba tím, že kopírují a dále předávají nebo vyvěšují to, co je zvláště zaujalo. Děkujeme těm, kteří jsou jeho obětavými kolportéry, jakým byl např. pan Kohoutek z Luhačovic, který si objednával hromadu čísel a prodával je celé nedělní dopoledne u kostelních dveří, a co neprodal, rozdával. Pán Bůh si ho už povolal k sobě a jistě ho bohatě odměnil za jeho neúnavný apoštolát.

Děkujeme vám také za všechny vaše milé dopisy. Přicházejí zpravidla v pravou chvíli, aby byly opravdovým povzbuzením a oporou, když se odjinud hrnou nejrůznější obtíže, komplikace a nepochopení. Nemějte nám však za zlé, že na ně většinou neodpovíme. Při přípravě čísel pracujeme tak říkajíc na doraz a každé z nich je svým způsobem zázrak, že je můžete dostat včas.

Děkujeme vám také za vaše modlitby a za všechny dary, které jsou o to cennější, že to nejsou dary z přebytku, ale z hojnosti srdce. -lš-



Sv. Pavlín Nolánský

svatý Řehoř Veliký ve III. kapitole svých Dialogů, kde je Pavlín vylíčen při hrdinském skutku, když se nabídl, že nastoupí do vězení místo syna jedné vdovy. Epizoda je historicky diskutabilní, ale nezmenšuje postavu biskupa velkého srdce, který dokázal stát po boku svého lidu za smutných okolností barsbarkých vpádů.

O smyslu obrácení

Pavlínovo obrácení zapůsobilo na současníky. Jeho učitel Ausonius, pohanský básník, se cítil „zrazen“, adresoval mu ostrá slova a vyčítal mu, že se zbláznil, když na jedné straně projevil „pohrdání“ materiálními statky a na druhé straně opustil literární povolání. Pavlín odpověděl, že jeho dar chudým nepředstavuje pohrdání pozemskými statky, ale naopak jejich zhodnocení k vyššímu cíli charitativní lásky. Pokud jde o literární úkoly, to, s čím se Pavlín rozloučil, není básnický talent, který dále kultivuje, ale poetické prvky inspirované pohanskou mytologií a pohanskými ideály. Nyní ovládala jeho vnímavost nová estetika: byla to krása Boha vtěleného, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, jehož se nyní stal pěvcem. Ve skutečnosti neopustil poezii, ale obdržel z evangelia inspiraci, jak říká v tomto verši: „Jediným uměním pro mne je víra a moje poezii je Kristus“ („At nobis ars una fides, et musica Christus“: Carme XX, 32).

Pokračování na str. 5

Zdaleka přicházejí tvoji synové

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Přišli jsme poklonit se králi.

Všem, kdo hledají Pána s upřímným srdcem, dostane se dnes veliké útěchy. Chceš-li, můžeš se přesvědčit, že nezáleží na tom, jak máš k němu daleko, ale na tom, zda opravdu chceš patřit k pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha⁽¹⁾.

Přenes se v duchu daleko na východ a můžeš zde potkat neobvyklé poutníky. Zeptej se jich na cíl jejich cesty a oni ti rádi odpovědí, že směřují do zaslíbené země, aby se tam poklonili novorozenému Králi. Není to i tvoje dávná touha? Přejď se k nim. Brzy poznáš, že jsou to lidé nejen vzdělaní, ale především moudří. Tato jejich opravdová moudrost je naučila pokore a naplnila touhou poklonit se Tomu, od něhož všechna moudrost vychází. Co jiného než pokorná moudrost jim otevřela oči, takže *uvídeli jeho hvězdu na východě*. Hluboký a upřímný zájem poznat Spasitele je učinil mezi všemi ostatními obdivuhodně vnímavými pro zvláštní znamení Hospodinovy přízně. Bůh se nezjevuje tomu, kdo jej nechce.

Vydali se na cestu a vůbec se neohlížejí na to, že jsou sami. Nikdo je nenásleduje. Ale jim nevadí ani posměšky a pohrdání, tím méně daleká cesta. Jdou za svým cílem, protože vědí, čemu uvěřili. Poděkuj jim za tento jejich příklad, upevni svou víru a posilni svou touhu.

Hledání není bez překážek. Právě na tom místě, kde by měli být u cíle, setkávají se svatí mužové jen s údivem a rozpaky. Jejich nečekaný příchod, ale ještě více jejich dotazy na novorozeného Krále vyvolávají v celém Jeruzalémě vzrušení. Není tu vidět ani hvězdu, kterou viděli na východě. Kam se nyní obrátit? Mudrci se nevzdávají. Podniknou všechno, co je v jejich silách, aby Dítě našli. Oceň jejich vytrvalost. Nedej se zaskočit ani tím, když nenajdeš pochopení právě tam, kde jsi je očekával jako samozřejmost. Pod svícem bývá tma.

Král Herodes se vzrušil nejvíce. Velmi dobře si je totiž vědom toho, že zaujal místo, které mu vlastně nepatří. Neseděl by na tomto trůně, kdyby nebylo protekce mocných okupantů a utlačovatelů zdejšího národa, kterému sice vládne, ale nezná ani to, co ví i ten nejprostší Izraelita. Má velmi daleko k tomu, čemu věří a čím žije tento lid. To, co má především na zřeteli, je jeho vlastní mocenské postavení. To však musí být velice vratké a nejisté, když se cítí tak silně ohrožen maličkým nemluvnátkem.

Pocit ohrožení je u krále tak silný, že se rozhodne pro okamžitá opatření. Ovládne dokonce své vzrušení, aby co nejlidněji přijal cizince, které by mohl využít ke svým záměrům. *Úlisnější nad máslo jsou jeho ústa, ale srdce má nepřátelské, nad olej lahodnější jsou jeho slova, jsou to však tasené meče.*⁽²⁾ Bůh si ovšem může posloužit i svým nepřítelem a jeho zlým úmyslem, aby dalekým poutníkům ukázal správný směr.

I židovští předáci a znalci Zákona se vzrušili, nikoliv však radostnou nadějí, že nastává dlouho očekávaný čas. I v jejich vzrušení je pocit nelibosti. Znají z paměti to místo Písma, které označuje rodiště Mesiáše. Pokud se opravdu narodil, stačí zajít do Betléma, přesvědčit se o tom a uvítat vytouženého Krále. Ale těmto sebevědomým znalcům se nechce na kolena. Je to podivné, ale zájem o pravého Mesiáše je jim cizí. K čemu je jim jeho blízkost, když ho nečekají! Zabydli se v současných poměrech, našli si pohodlný a výnosný způsob, jak budít dojem, že slouží Bohu, i když žijí způsobem těch, kteří uctívají sami sebe. Osobní setkání s Bohem by mohlo otrástit touto vyhovující jistotou. Jak mohou rozpoznat znamení novorozeného Krále ti, kteří ho odmítají? Až ho jednou osobně poznají, učiní totéž, k čemu se chystá ješitností zaslepený Herodes: násilím ho odstraní. Jak nebezpečná je moc v rukou těch, kteří sledují jen své vlastní zájmy!

Pozvedni zrak k nebi. Hvězda se vrací. Když selžou Boží služebníci, Bůh si své věrné sám zavede tam, kde je očekává. Vstup s mudrci do Králova příbytku. Co je tu pro pouhé lidské oko královského? Chudí rodiče v nuzném prostředí, chudičké dítě v nouzových podmínkách. Tito mudří Boží ctitelé však nesrovnávají to, co tu našli, se svými představami: Přijímají skutečnost takovou, jaká je, a vykonají to, kvůli čemu vážili tak dlouhou pouť: *Přišli se poklonit. Bez váhání a bez okolků padají na zem, neboť co je moudřejšího, spravedlivějšího a krásnějšího než poklonit se Nejvyššímu?*

Jejich dary nejsou projevem pochlebnické vypočítavosti. Nepřišli si koupit Královu přízeň, nýbrž předat mu to, co mu patří: svůj obdiv, svou úctu, svou oddanost, svou vděčnost. Jejich největší odměnou je, že mohli Králi vzdát svůj hold. Raduj se z toho, že i pohanům se dostává milosti. Pro všechny platí Boží zaslíbení, ale pod jednou podmínkou: Jen skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia. *Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu, ... ale synové království budou vyhnáni do temnot...*⁽³⁾

Proto *povstaň a rozsviť se, ať z tvé tváře, tvých slov i tvého jednání i nevěřícím zazáří Hospodínova velebnost.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 24,6; ⁽²⁾ Ž 55,22; ⁽³⁾ Mt 8,11-12

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 60,1-6

Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahalí zemi a temnota národy, nad tebou však září Hospodin, jeho velebnost zazáří nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zaleje bohatství moře, poklady národů přijdou k tobě. Záplava velbloudů tě překryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. čtení - Ef 3,2-3a.5-6

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších pokoleních to lidé nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

Evangelium - Mt 2,1-12

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, radovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

Římské martyrologium zařadilo na 24. červen památku přenesení ostatků tří mudrců z Milána do Kolína nad Rýnem. V tomto městě jsou dodnes předmětem velké úcty četných poutníků, a to již od roku 1162, kdy Fridrich I. Barbarossa dobyl město Milán a dal přenést ostatky do Kolína, kde byly uloženy v katedrále sv. Petra. Když papež Inocenc IV. viděl, jak velký kult se zde vytvořil, udělil v roce 1247 poutníkům zvláštní odpustky.

Před tímto přemístěním nebylo o těchto relikviích a jejich kultu mnoho známo. Jedna legenda z XI. století vyprávěla, že je obdržel svatý Eustorius v 6. století od cařihradského císaře, a když se vrátíme ještě dále do minulosti, vypráví se, že ostatky mudrců našla sv. Helena a dala je dopravit do Cařihradu do chrámu sv. Sofie.

Po vzniku schizmatu se o ně nikdo nezajímal, až si je sv. Eustorius vyžádal pro Milán a umístil je v nové bazilice. Pro úplnost je třeba uvést, že Marco Polo ve svém cestopise Milion mluví o třech mudrcích uctívaných v XIII. století v Persii v Savahu a že zde byly jejich tři nádherné hroby a jejich ostatky zde byly ještě úplné. To potvrzuje i Odorico da Pordenone, který cestoval v roce 1320 touto krajinou. Dnes už po nich není ani stopy. Skloubit obě tyto verze je obtížné a jisté je jen to, že úcta ke králům a mágům kvetla na východě i na západě.

Byli to určitě Peršané, tedy všichni byli bílé pleti. Samotný příběh, který vypráví Matoušovo evangelium, je velice prostý. Není z něho jasné, kolik jich bylo a jak se jmenovali. Přišli do Jeruzaléma z východu, vedeni hvězdou, a ptali se po novorozeném Králi. Jejich příchod vyvolal překvapení a vzrušení. Nejvyšší kněží na základě Micheášova proroctví označili za možné místo narození Betlém. Mágům to sdělil sám Herodes a vyzval je, aby mu pak přišli oznámit,

Mudrci z východu

kde se nachází, aby se mu také mohl poklonit. Mágům se opět ukázala hvězda. Našli Dítě, poklonili se mu, předali své dary a na základě varování se vrátili domů jinou cestou.

Tuto zprávu v průběhu staletí rozšířila badatelská zvědavost i fantazie. Umělci, kteří zobrazovali scénu narození Páně, je oděli do královských šatů a přidali četný doprovod se služebnictvem, koňmi a velbloudy.

Kdo to skutečně byli? Matouš mluví o mudrcích, tedy osobách zbožných a úctyhodných, což je zřejmé i z toho, že Bůh právě jim oznamuje svůj příchod. Starý zákon naznačuje, že mohlo jít o astrology, mágy, určitou kněžskou kastu, anebo o mudrce, kteří se zabývali naukou Zoroastra. V jeho nauce se mluví o „zachránce narozeném z dívky, ke které se žádný muž nepřiblíží“ a který obnoví království dobra a zla a jeho narození bude provázet úkaz velmi jasné hvězdy. Protože mudrci

věděli, že židovský národ očekává podle svého náboženství Mesiáše, odebrali se do Jeruzaléma. Podle některých exegetů se jim mohlo dostat i zvláštního Božeho vnuknutí. Je to pouze hypotéza, že se jednalo o Krále. Byli to spíše moudří mužové, kteří milovali nebeská tajemství a toužili po pravdě. Také jejich počet je nejistý. Na starých obrazech jich bývá i více, až osm. První, kdo mluví o třech, byl Origenes (183–254), a to vzhledem ke třem jmenovaným darům.

Doba, kdy došlo k jejich příchodu, je rovněž nejistá. Někteří církevní Otcové soudili, že to bylo v době, kdy Ježíškovi byly dva roky. V takovém věku je také Dítě často zobrazováno. Svatý Augustin naopak stanoví jiný čas: přesně třináct dní po narození.

Dary měly symbolický charakter podle obyčejů té doby: zlato znamenalo bohatství a blahobyť; myrha byla prostředkem

na očišťování a v Egyptě také na balzamování; kadidlo získávané ze vzácných rostlin, které rostou mezi skalami, vytvářelo na žhavém uhlí vonný kouř a používalo se jako projev úcty a klanění. Bylo známé i v Římě a přeshlo i do křesťanství.

Jejich jména se poprvé objevila v pařížském rukopisu ze VII. století: Bithisar, Melchior a Gathaspa. Kronikář kněz Agnello o dvě století později je pojmenoval Kašpar, Melichar a Baltazar a tato jména na západě zobecněla.

Od té doby pracovala lidová fantazie. Baltazar se stal černochem, podle šatů měli pocházet z různých zemí. Kašpar měl symbolizovat mládí, Baltazar zralost a Melichar stáří. Nakonec měli představovat tři lidské rasy: Melichar byl potomek Cháma, Baltazar Sema a Kašpar Jafeta. To jsou tedy rasy africká, asijská a evropská. Autor knihy ze XIV. století soudí, že Melichar byl nubijským králem, Baltazar z království Sáby a Kašpar král z ostrova Egrisuela. Měli být pokřtěni od svatého Tomáše a pak se stát ve svých zemích biskupy. To všechno mělo svědčit o jejich vysokém věku (116, 112 a 109 let). Tak pracovala fantazie.

Na popis tříkrálové ikografie bychom potřebovali celou knihu. Takřka všichni význační umělci jim věnovali pozornost a přispěli tak k různým obměnám jejich interpretace. Křesťané je chápou jako svědky zjevení Kristova příchodu hned po pastýřích a jako představitele celého lidského pokolení v jejich pokoře, moudrosti a královské důstojnosti.

6. leden (Epiphania Domini) se stal oslavou zjevení Božího Syna pohanům. K tomu přistupuje východní tradice, o které mluví nové Martyrologium Romanum, a připomíná si tento den nejen příchod tří králů a jejich klanění, ale také Ježíšův křest v Jordáně a zázrak v Káně.

Pramen: *Santi e beati*
Překlad -lš-



Anonym: Klanění mudrců z východu, 18. stol., Acireale

SVATÝ PAVLÍN NOLÁNSKÝ - dokončení ze str. 2

Působivá vizuální názornost

Jeho básně jsou zpěvy víry, ve kterých každodenní dění malých i velkých událostí je pojato jako dějiny spásy, jako Boží dějiny s námi. Mnohé z těchto skladeb, takzvané „Básně vánoční“, jsou spjaty s výročním svátkem mučedníka Felixe, kterého si zvolil za nebeského patrona. Připomínáním svatého Felixe chtěl oslavit samotného Krista v přesvědčení, že na přímlovu tohoto světce obdržel milost obrácení: „V tvém světle jsem si v radosti zamiloval Krista“ (Carne XXI, 373). Stejný záměr chce vyjádřit tím, že rozšiřuje prostor svatyně novou bazilikou, kterou dal vyzdobit tak, že obrazy opatřené vhodnými nápisy představují pro poutníky názornou katechezi. Tak vysvětlil svůj projekt v básni věnované jinému velkému katechetovi, svatému Nicetovi Remešskému, když ho provázel při návštěvě svých bazilik: „Nyní chci, abys rozjímal o obrazech, které se rozvíjejí v dlouhých sériích, malované na stěnách kolonád. ... Jevilo se nám jako prospěšné prezentovat v obrazech posvátné články v celém Felixově domě v naději, že pohled na tyto obrazy a namalované tvary vzbudí zájem v mysli užaslých venkovanů“ (Carne XXVII, v. 551.580-583). Ještě dnes je možno obdivovat zbytky těchto artefaktů, které právem zařazují nolánského světce mezi významné postavy křesťanské archeologie.

Podstata duchovního zápolení

V přísném klášteře v Cimitile probíhal život v chudobě, v modlitbě a zcela ponořený do „lectio divina“. Písmo čtené, meditované a osvojované bylo světlem, v jehož paprscích nolánský světec zkoumal svou duši v úsilí o dokonalost. Tomu, kdo obdivoval jeho rozhodnutí opus-

tit pozemské jmění, připomínal, že takové gesto má ještě daleko do představy úplného obrácení: „Opustit nebo prodat pozemské statky nepředstavuje skutečného, nýbrž pouze počátek v běhu



Sv. Pavlín Nolánský

na stadionu; není to cíl, nýbrž pouze start. Atlet totiž nezvítězí tím, že se svleče, protože odkládá svůj šat právě proto, aby začal závodit, neboť vítěz si zaslouží, aby byl korunován, teprve potom, až vybojuje to, co bylo zapotřebí“ (srov. Ep. XXIV, 7 a Sulpicio Severo).

Praktická bliženská láska

Kromě askeze a Božího slova je zde také charitativní láska: v mnišském společenství jsou



Sv. Pavlín Nolánský

chudí jako doma. Pavlín se nemezoval na to, že jim poskytoval almužny: přijímal je, jako by byli samotný Kristus. Rezervoval pro ně jedno oddělení monastýru, a tak se mu zdálo, že nejen dává, ale také přijímá, a to ve výměně darů mezi poskytnutým přijetím a mezi vděčností projevovanou modlitbou přijatých. Nazýval chudé svými „patrony“ (srov. Ep. XIII, 11 a Pammachio), a když konstatoval, že jsou ubytováni v nižším patře, s oblibou říkal, že jejich modlitba tvoří základy domu (srov. Carne XXI, 393-394).

Církev jako živé společenství

Svatý Pavlín nepsal teologické traktáty, ale jeho básně a obšírlá korespondence jsou bohaté na prožívanou teologii, a protkány Božím slovem soustavně usilují, aby byly světlem pro život. A zvláště se zde projevuje smysl pro církev jakožto tajemství jednoty. Společenství prožíval především jako výraznou praxi duchovního přátelství. V tom byl Pavlín pravým mistrem, když učinil ze svého života křížovatku elitních duchů: od Martina z Toursu k Jeronýmovi, od Ambrože k Augustino-



vi, od Delfína z Bordeaux k Nicetovi Remešskému, od Vitricia Ruenského k Rufinovi z Akvileje, od Pammachia k Sulpiciu Severovi a mnoha dalším více či méně známým. V tomto klimatu se rodily bohaté stránky psané Augustinovi. Tu a tam obsahy jednotlivých dopisů působí vřelostí, s jakou nolánský světec opěvuje samotné přátelství jakožto projev jediného Kristova těla oživovaného Duchem Svatým. Zde je úryvek příznačný pro počátek korespondence mezi dvěma přáteli: „Není divu, jestliže my, ačkoliv jsme vzdáleni, jsme přítomni jeden u druhého a známe se bez toho, že bychom se znali, protože jsme údy jediného těla, máme jedinou hlavu, jsme zavlažováni jedinou milostí, žijeme z jediného chleba, kráčíme po jediné cestě, přebýváme ve stejném domě“ (Ep. 6,2). Jak je vidět, je to krásný popis, co to znamená být křesťanem, být Kristovým tělem, žít ve společenství Církve. Teologie dnešní doby našla právě v pojetí společenství klíč k přístupu k tajemství Církve. Svědectví svatého Paulína z Noly nám pomáhá cítit onu církev, jakou nám představuje II. vatikánský koncil, jakožto svátost intimního společenství s Bohem, a tím jednoty nás všech a konečně celého lidského rodu (srov. Lumen gentium, 1). Z tohoto pohledu vám přeji krásnou adventní dobu.

*Bollettino Vaticano 12. 12. 2007
Mezititulky redakce Světla*

Překlad -lš-

Malá cesta

Nebeští zloději

Moji chráněnci a moji miláčci jsou ti, kteří si ukradli nebe, jako nevinátka a kající lotr.

„Velcí světci ho získali velkými skutky. Já to chci udělat jako zloději, chtěla bych to provést lstí, lstí lásky, která mi otevře vstup, mně a duším v očištění. Duch Svátý mě povzbuzuje, když mi říká, že nezkušení dostanou chytrost, mladí získají poznání a přehled.“

Příbytek malých dětí

Mluvila jsem s ní o umrtvování světců a ona mi odpověděla: „Pán to udělal dobře, když



Sv. Terezička jako malé dítě

nám řekl, že v domě jeho Otce je mnoho příbytků (Jan 14,2). Kdyby tomu tak nebylo, byl by nám to řekl...“

„Kdyby všichni, kteří jsou povoláni k dokonalosti nebes, museli podstupovat taková trýznění, řekl by nám to, a my bychom je velkodušně podstoupili. Ale on nám oznamuje, že v domě jeho Otce je mnoho příbytků. Když jsou tam příbytky velkých duší, poustníků otců, mučedníků a kajících, pak jsou tam jistě i příbytky malých dětí.“

„A je tam pro nás rezervováno místo, když ho velice milujeme, jeho, našeho nebeského Otce a Duchu Lásky.“

Sestra Terezie byla prostá duše, která se posvěcovala obyčejnými prostředky. Tak je možné pochopit, že mimořádné dary v jejím životě by byly v rozporu s tím, co označovala za plány, které Bůh má s ní.

Malé děti nejsou zavrženy

„Co bys udělala, kdybys měla ještě jednou začít klášterní život?“

„Myslím, že bych dělala totéž co nyní.“

„Pak nemáš ten pocit, ve kterém jeden poustevník řekl: – I kdybych strávil dlouhá léta jako kajícník, dokud mi zbude ještě čtvrt hodinka, dokud mi ještě zbývá dech, měl bych stále strach, že budu zavržen?“

„Ne, takový strach já nemohu sdílet, jsem moc malá, než abych mohla být zavržena, malé děti nebudou zavrženy.“

Prolézt pod koněm

Celá sklíčená jsem k ní jednou přišla, slzy na krajíčku, a řekla jsem jí: „Tentokrát je to nemožné, já to nepřekonám!“

„Nedivím se,“ řekla mi. „My jsme malé na to, abychom přelézaly překážky, my je musíme podlézt.“ To si vzpomínám ze svého dětství: Byli jsme jednou u sousedů v Alençonu. Jeden kůň se nám postavil do cesty v brance, která vedla do zahrady. Zatímco dospělí hledali jiný vchod, naše malá přítelkyně (sedmiletá Terezička) nenašla nic jednoduššího než podlézt pod koněm. Udělala to jako první a podala mi ruku. Já jsem ji následovala. Aniž bychom se musely hlouběji sehnout, byly jsme u cíle.

VZESTUP POČTU KATOLÍKŮ

Ve Spojených arabských emirátech soustavně přibývá katolíků. Působí zde 45 kněží ve dvaceti farnostech s 1,3 miliony katolíků. Největší farnost čítá 65 000 katolíků. Jsou to výlučně pracovníci přistěhovalci z Indie, Filipín, Číny a Afriky.

Kath-net



Rukopis sv. Terezičky

„To je výhoda, dokud jsme malé,“ uzavřela Terezie. „Pro malé nejsou žádné překážky, všude podlezou. Velké duše mohou věci překročit, obejít těžkosti pomocí úvahy nebo ctností. Ale my, které jsme malé, se toho musíme varovat. *Podlezeme pod tím.* To znamená, že o tom nebudeme moc zblízka uvažovat a zdůvodňovat to.“ (Těmito slovy dávala rady novičkám.)

Bůh zná naše dobré úmysly

Během své nemoci přijímala nejtrpčí léky a nejbolestnější lékařské zákroky s neotřesitelnou trpělivostí, i když věděla, že je to všechno zcela zbytečné. Nikdy si nestěžovala na vyčerpanost, která se dostavovala jako důsledek procedur. Svěřila se mi, že všechny tyto neúčinné procedury nabídla Bohu s prosbou, aby tím mohla pomáhat některému misionáři, který nemá čas ani prostředky, aby mohl být lékařsky ošetřován.

Když jsem jí řekla, že jsem smutná, protože mně nikdy něco podobného nenapadlo, odpověděla: „Ten, kdo se Bohu zcela daruje, nemusí mít takové výslovné úmysly. Malé dítě na matčině

klíně se žije takřka mechanicky, aniž tuší něco o užitečnosti svého jednání. Přitom žije a rozvíjí se, aniž by to mělo v úmyslu.“ „Malíř, který pracuje pro svého mistra, nemusí při každém tahu štětce opakovat: – To je pro pána Tohoatoho... stačí, že se dá do práce s vůlí pracovat pro svého mistra.“

„Je dobré často se usebrat v myšlenkách a obnovit své úmysly, ale bez vnitřního nucení. Bůh ví o našich dobrých záměrech a myšlenkách, které bychom chtěli uskutečnit. On je Otec a my jsme jeho malé děti.“

Ježíš nemůže být smutný z toho, jak jsme zařídily svůj život

Řekla jsem jí: „Musím pracovat, jinak bude Ježíš smutný...“ „Ó ne, ty bys byla smutná. On nemůže být smutný kvůli tomu, jak jsme si zařídily svůj život.“ (Tím myslela duchovní dětství. Ježíš není smutný pro malé chyby, které je třeba připsat na vrub slabosti a křehkosti pokorných duší, které mu důvěřují.)

Být svatý a nestat se velkým...

Protože byla hluboce pokorná, cítila se sestra Terezie od Ježíška neschopná stoupat „po příkré cestě dokonalosti“. Proto se usilovně vždy snažila být stále menší, aby se Bůh plně staral o její záležitosti a nosil ji ve své náruči, jak to děláme v rodinách s docela malými dětmi. Chtěla být svatá, ale bez toho, že by se přitom stala velkou. Protože tak jako malé nešikovnosti dětí rodiče nezlobí, tak také nemohou nedokonalosti pokorných lidí těžce urážet Boha. Její chyby nepatří k těžkým podle slova Písma: „Maličký zakuší ohled a smilování“ (Mdr 6,6). Z toho důvodu se velmi bránila přání cítit se dokonalá a být za takovou pokládána od druhých, protože tím by se stala velkou a Bůh by ji nechal jít po její cestě samotou.

„Děti nepracují, aby si vydobily postavení,“ říkala. „Když jsou hodné, je to jejich rodičům milé; stejně tak není nutné se namáhat, abychom byli svatí, nýbrž abychom dělali Bohu radost.“

Jak se líbá kříž

Během její nemoci, když jsem se jednou provinila a řekla, že je mi jí líto, řekla: „Ihned polib kříž, okamžitě!“ Políbila jsem jeho nohy. „Tak se dítě líbá s otcem? Rychle, rychle polib obličej!“ Políbila jsem ho. „A teď se



Obrázek, který Terezička namalovala pro Celinu

nech políbit!“ Musela jsem přitisknout kříž na své rty. „Teď je to v pořádku. Všechno je zapomenuto.“

Podíl malých dětí

„Jednou dal Pán matce synů Zebedeových odpověď: – Místa po mé pravici a levici patří těm, pro které je určil můj Otec“ (Mt 20,23; Mk 10,40).

„Představuji si, že tato místa, která byla odepřena velkým svatým, mučedníkům, jsou vyhrazena pro malé děti. Nepředpovídal již David, že malý Benjamin se stane pánem nad veliteli?“ (Ž 67,28)

Jednou se jí zeptali, jakým jménem bychom ji v nebi měli volat. „Nazývejte mě malá Terezička,“ odpověděla pokorně.

Z 30giorni 8/2007 přeložil -lš-

Jeho libozvučný hlas je nám důvěrně známý od té doby, co chodíme do františkánského kostela. Je to hlas varhaníka prof. Wilfrieda Grasemanna, který hraje na varhany o všech nedělích a svátcích. Jeho žena Bedřiška sedí přitom v levé lodi kostela a drží za ruku svou dceru Barborku, která leží vedle v invalidním vozíku.

Pro penzionovaného profesora hudby a dějin je tento kostel jeho domovem. Je zde varhaníkem od roku 1952. Původním domovem je však pro něho St. Pölten. Již jeho rodiče byli učitelé. Jeho matka však byla již v důchodu, protože po první světové válce mohly ženy již po desetiletém zaměstnání odejít do důchodu. Jaká to byla pro děti výhoda!

Po anexi Rakouska byl jeho otec v roce 1938 jako „politicky nespolehlivý“ ze školství propuštěn a povolán do armády. Matka odešla s dětmi do Sudet a po válce se vrátili do St. Pölten.

Mladý Wilfried v roce 1951 maturoval a studoval nejdříve církevní hudbu, později obor hudební výchova a dějiny jako druhý obor. V kostelním sboru poznal svou budoucí ženu Bedřišku, se kterou již 46 let žije

„...a držíme se za ruce“

Bedřiška a Wilfried Grasemannovi: plné nasazení pro chrám a pro rodinu

v manželství. Bedřiška se narodila nedaleko v Brunn am Gebirge. Její matka pocházela z Bratislavy. Otec byl doktorem filozofie a během války pracoval v hospodářském fondu, což ho uchránilo před vojenskou službou. Bedřiška se narodila krátce před vypuknutím druhé světové války. Po maturitě studovala na vídeňské hudební akademii hru na housle a zpěv, později na univerzitě hudební vědy a dějiny umění. Ještě během studia se vdala za Wilfrieda. Měli nejdříve dvě děti, Voršilku a Bernarda. Pak se jim v roce 1966 narodilo třetí dítě, dcera Barborka, která od základu změnila jejich dosavadní život. Co se stalo? Od šestého měsíce, kdy se má vyvíjet motorické centrum, došlo v důsledku infekce, kterou matka nezpozorovala, k poškození mozku dítěte: vzácný případ mikrocefalie. Dítě zůstalo duševně zaostalé, neschopné řeči a pohybu. Není schopné chůze ani uchopení předmětu. Vnímání má však docela dobré. Matka říká: „S pomocí milého Pána Bo-

ha, a jen s jeho pomocí, se nám podařilo, že jsme naši dceři mohli poskytnout přece jen hodnotný a krásný život.“

A to se opravdu podařilo. UVědomí si to každý, kdo Barborku pozná. I když se nemůže hýbat ani otočit a leží buď mamince na klíně, nebo ve vozíku, je to radostný člověk, který umí intenzivně prožívat a velice srdečně se smát. Její matka vypráví: „Když jsem se v nemocnici dověděla od svého manžela, že Barborka má poškozený mozek, bylo by přirozené, kdybych si dělala naděje: Snad se přece jen naučí chodit nebo mluvit. Ale moje přání bylo, aby se mohla smát. A tento dar dostala od malička.“

Lékaři nedávali rodičům naději na dlouhý život dítěte. „Zpočátku jsme mysleli, že bude žít jen několik dnů. Pak jsme si byli vědomi: každá rýma představuje nebezpečí. Pak, že bude žít jen nějaký rok. Pak, že nepřežije pubertu. Nakonec se lékaři stali ve svých prognózách opatrnějšími.“

Zeptala jsem se, zda trpěla nějakými nemocemi. „Ne, byla vlastně velice odolná. Byly nutné některé operace, např. ve 24 měsících velice těžká operace střeva, které se uzavřelo.“ Grasemannovi však i zde vidí něco pozitivního: „Jako dar od Pána Boha máme výtečného dětského chirurga.“ Operace proběhla docela dobře, i když nyní dítěti schází velká část tlustého střeva. Jiná operace se týkala stažených šlach.

Při každé operaci je matka „přirozeně“ v nemocnici. Velký úžas budí u personálu, když při těchto hospitalizacích přicházejí na návštěvu nejen příbuzní, ale také Barborčini přátelé. To už vlastně odpovídá na moji otázku, jak přijali její postižení



Manželé Grasemannovi s postiženou dcerou Barborkou

sourozenci. „To byla moje velká starost. Ale děti s tím byly od malička seznámeny a do své malé sestřičky se velice zamilovaly. Pak jsme si kladli otázku, jak to bude s přáteli těchto dětí,“ vzpomíná paní Grasemannová. „I tato starost byla neopodstatněná. Kruh přátel ji přijímá takovou, jaká je. Během studia měl Bernard velký okruh přátel, kteří u nás strávili mnoho času. Když měla Barborka narozeniny, vyzdobili pokoj nafukovacími balonky. Když měli setkání v kavárně, vzali Barbi s sebou. Jak velice sourozenci na Barborku myslí, ukazuje skutečnost, že Bernard, který je nyní profesorem geologie na vídeňské univerzitě, jí přinesl z výpravy do Himálají pastýřskou bundu, kterou vlekl s sebou přes všechny vrchy, aby jí udělal radost.“

Pokaždé když matka vysloví jméno některého sourozence, má z toho Barbi radost a směje se. Všimla jsem si také časté výměny něžných pohledů mezi dcerou a rodiči. „Barborčiny dovednosti se omezují na to, že je ‚sladká‘. Že vlastně takřka stále působí dojmem šťastného a spokojeného dítěte, je Boží dar, který stále znovu dostáváme. My na tom nemáme žádnou zásluhu.“

Žasnu však nad tím, co všechno pro to rodiče podstupují. Zatím ještě nebylo jediného dne, kdy by dítě zůstalo bez některého z rodičů. Mají ji s sebou i na dovolené. „Bereme si ji vždy s sebou, bez Barbi by to nebyla žádná dovolená.“ A matka dodává: „Má v autě své zvláštní sedadlo.“

Velkou oporou pro Grasemannovy je P. Tomáš, farář v Enzendorfu. „Přispívá mnoho k tomu, že je a může být šťastná,“ vypravuje paní Grasemannová. Barborka je zřejmě stejného názoru, protože dává hlasitě najevo svou radost, když slyší jméno otce Tomáše. Grasemannovi bydlí vedle hřbitova. Kdykoliv je pohřeb, neopomene se zastavit. Proto když slyší Bar-



Wilfried Grasemann

bi zvon na hřbitově, netrpělivě čeká na jeho příchod a stále se natáčí hlavou ke dveřím. Podobnou radost projevuje, když slyší po mši při ohláškách slovo „pohřeb“. „Někdy je to přímo markantní,“ směje se pan Grasemann.

Paní Grasemannová nám pečlivě připravila obložené chlebičky. Dříve než se dáme do jídla, modlíme se. Od P. Tomáše vím, že modlitba před jídlem je pro Barbi velice důležitá. Nevzala by do úst ani sousto, dokud nebyla modlitba. Modlit se a účastnit se mše svaté jsou pro

ni samozřejmé a důležité věci. „Při každém svátku ji rodiče tak připraví, že se může všeho účastnit,“ řekl mi P. Tomáš.

Pro duchovního správce bylo velice důležité integrovat postiženou do farního společenství. Snaží se zbavit rodiče jakéhokoliv ostychu a chce, aby ji brali s sebou na bohoslužby nebo farní akce. Farář vzpomíná: „Matka si nejdříve netroufala vzít ji na dětskou adoraci. Ale nebyl s tím vůbec žádný problém. Děti se k ní chovají velice dobře a mají ji rády. Malý Pavlík přijde, vezme ji za ruku a hovoří k ní,“ raduje se

farář. „Byla připravena i na svatě přijímání. Jsem si jist, že cítí Boží přítomnost.“ A P. Tomáš dodává: „Když její matka na krátkou chvíli odejde, aby si odskočila do kostela, je Barbi klidně sama doma, protože ví, že maminka je teď u Pána Boha. Barborka formuje svůj život podle víry, podobně jako rodiče,“ sděluje své tušení farář plný obdivu.

Proto také k jejím čtyřicátým narozeninám si vyžádal od kardinála v dopise bronzovou medaili Řád svatého Štěpána, protože svou radostí a způsobem, jakým se účastní mše svaté, ukazuje, že je možno důstojně žít i s těžkým postižením. Je pro farnost darem a velice důležitým znamením. Řád obdržela v arcibiskupském paláci od svätícího biskupa Kratzla. Rodiče, sourozenci a samozřejmě P. Tomáš byli přítomni. Barbora přímo zářila radostí.

Mimochodem, i otec dostal ke svým sedmdesátinám papežský řád „Pro Ecclesia et Pontifice“. Nebylo to první vyznamenání, které dostal za své působení v oblasti hudby (zvítězil v soutěži v Haarlemu). Kde pro to vůbec našel čas?

Svým prostým způsobem vypráví domácí pán o aktivitách svého volného času: „Byl jsem pro pětičlennou rodinu jediný výdělečně činný. To je dnes docela nmoderní, protože i ženy nutně musí být zaměstnány. Já jsem využíval každé příležitosti, abych si přivydělal. Třicet let jsem vyučoval hudbu v 10. obvodě a k tomu navíc 10 let na Schottově gymnáziu. Potom večerní hodiny, přípravy k maturitě a deset let jsem vyučoval na hudebním gymnáziu, a přitom jsem byl na vysoké hudební škole. Byl jsem tak zaměstnán celičky den. Často jsem se vracel domů až v noci. A k tomu ještě služba varhanika neděli co neděli, svátek co svátek. A nebyla to rutina. Člověk cítí, že je u toho s celým srdcem a z víry. Jen tři neděle v roce jsem byl na dovolené,“ říká jako na omluvu.

JAN PAVEL II. NIKDY NEPROSIL O „EUTANAZII“

Osobní lékař Jana Pavla II. Renato Buzzenotti odmítl falešné pověsti: „Slyšel jsem některé nářky, které vycházely ze srdce nemocného. Ale nikdy neřekl: Už dost. Nežádal o žádné prostředky, které snižují bolest. Papež odmítl třetí převezení do nemocnice, protože věděl, že nadchází jeho konec a jeho setkání s Bohem. Vzdech, kterým se v polštině obrátil 2. dubna odpoledne šeptem na sestru Tobianu, znamenal jeho »consumatum est – dokonáno je«. Nastoupil tak vědomě svou křížovou cestu. Nebyla to žádná prosba o eutanazii.“

Kath-net

BOJOVNICE ZA POTRATY

Předsedkyně rakouského parlamentu Barbara Prammerová si vzala do hlavy, že bude usilovat o co největší rozšíření potratů v zemi. Chce nejen zvýšit počty potratových klinik, ale dokonce zavést kolem nich „ochranné zóny“, ve kterých se nesmí objevit žádný ochránce nenarozeného života. Stala se tak propagandistkou „kultury smrti“. Její křik po potratech vyvolal řadu protestů. Kritizoval ji rovněž salcburský pomocný biskup Laun.

Kath-net

Na to, aby měl problémy s vírou, mu nikdy nezbyl čas. Od roku 1946 byl aktivní v katolické mládeži, sám vedl různé skupiny.

„Nekladl jste si po ráně osudu otázku: – Proč právě my?“ „Ne. Když přišla Barbi na svět, nikdy jsme neřekli: – Milý Bože, proč? Zní to sice jako historika o lišce a kyselých hroznech, ale je třeba říct: tak těžce postižené dítě otevírá vlastně člověku oči. Vidí pak mnoho, co druzí pokládají za samozřejmé, a co samozřejmě není. Je to zisk pro vlastní život, pro povolání, pro dům, pro výchovu dalších dětí, pro vztah k druhým lidem. Člověk je pak vděčný za tolik věcí. Žili jsme daleko uvědoměleji. Získal jsem velmi mnoho pro své povolání, jiný postoj, mnohem více trpělivosti. Proto jsem také neměl nikdy kázeňské problémy. Ve škole běželo všechno samo od sebe.“

„Měl jste dojem, že vás Bůh v těžkých dobách podpírá?“ Takřka překvapen, že se na to ptám, odpoví: „A jak! Jak citelně! Jinak bychom vypadali mizerně. Je třeba jen mít pro to otevřené oči. A srdce. Pak je snadné vidět, jak je člověk nesen. To neznamená, že vše je bez problémů. Především, když takové dítě stárne, přepadne člověka takřka panika: Jak to půjde dále? To člověk zažije, i když má stokrát důvěru. Jsme jenom lidé. Taková situace byla před rokem. Dcera dostala těžkou infekci. Jindy musela podstoupit těžkou operaci. Dramatické situace jsou i s kašlem, který vzniká kvůli spasmu.“ „V tom směru už máme leccos za sebou,“ dodává matka.

Také večerní hodiny nebývají lehké. Barbi je zřídka unavená a nejraději by bděla dlouho do noci. Je tu určitý rituál s fotografiemi, malou panenkou františkánkou. Všechno se přesně používá, na nic se nesmí zapomenout. Kvůli nehybnosti Barbi špatně spí a v noci se nemůže sama otočit. Musí to za ni udělat matka...

Je mnoho dalších těžkostí, pro které zde není místo. Jedná se o 24hodinovou službu, kterou jí poskytují rodiče, na kterou si člověk nemůže zvyknout, jak říká paní Grasemannová. Každá těžká situace je jako nová. Je to obrovský rozdíl a nesouvisí to s láskou a sebeobětováním. Když někdo řekne: Ti už jsou na to zvyklí, nemá pravdu a nedoceňuje 24hodinové nasazení. Po celou dobu, co rodiče vyprávějí a Barbi naslouchá, drží matka láskyplně na klíně její levou ruku a sytí ji docela malými sousty.

Přijde řeč i na její oblíbené činnosti. Ráda poslouchá Kouzelnou flétnu, Únos ze Serailu, Netopýra. „Má velmi ráda krás-

nou hudbu. To je pro ni odpočinek.“ Je zřejmé, že by byla velice muzikální. „Když ji pustíme Netopýra a řekneme, že je to Kouzelná flétna, vesele se směje.“ A obrátí se k Barbi: „Ty to dobře poznáš, že?“

Jaké by to bylo při cizím ošetřování? Paní Grasemannová tiše říká: „Udělalí jsme s Bohem tichou dohodu, že mu ji vrátíme sami, aby nemusela do cizí péče. Dokud na to stačíme, chceme to dělat sami. Ne, žádnou cizí péči.“ Ale jak snadno se může list otočit, zjistil manželský pár před dvěma roky, jak otec vypráví: „Vlastně jsem nebyl nikdy nemocný. A přišlo to jako blesk z jasného nebe. Doktor mě vyšetřil a řekl: Cukr! Šel



Bedřiška Grasemannová

jsem k internistovi a ten mi sdělil: – Přečizený infarkt a nyní jsou problémy s koronárními cévami. Zkrátka a dobře, operace by-passu.

V těchto těžkých dobách pomohl opět P. Tomáš, jezdil s matkou a dcerou do nemocnice a obdivoval, s jakou odevzdaností snáší profesor hudby své těžké onemocnění. Že se o něho obzvláště pečlivě stará jeden jeho bývalý žák, pokládal kněz za znamení, že penzionovaný profesor byl u svých žáků velice oblíbený.

Nyní se už pacient ze zásluhy zotavil. Při děkovné bohoslužbě, kterou P. Tomáš slavil u nich doma, směla Barbi ministrovat. „Řekl jsem jí, že může s maminkou přinést k oltáři vodu a víno. Barborčiny oči přitom zářily.“ A když v neděli s matkou ‚obsluhuje‘ v klášteře stánek s devocionáliemi, celá září. Děti ze školky, které Barbi navštívily, byly uchvácené, jak je postižená umí oslovit svým úsměvem a svýma očima.

Vedení klášterního obchodu je jediná věc, kterou paní Grasemannová dělá kromě péče o dceru. Kdysi psala recenze na gramofonové desky a knihy, po narození Barbi už to nebylo možné. Vzdělaná odbornice hraje v chrámovém sboru na housle a zpívá, překládá klášterní kroniku a píše články do farního časopisu. „Když mohu, ráda si sednu k počítači a překládám latinskou kroniku. Odpočívám, když ona spí. Proto chodíme spát pozdě. Pak si otevřeme láhev vína, popovídáme si o hudbě nebo si něco poslechneme.“

Muž dodává: „Jsme rádi, když přijdou přátelé. Ale jít někam je těžké. Máme rádi, když se všechno odehrává u nás. Doma může žena Barbi položit. Držet ji stále na klíně je velmi náročné.“

P. Tomáš říká: „Na těch třech je možno poznat, že bezpečí a láska mohou konat zázraky.“

Z Vision 2000 6/2007

přeložil -lš-

Ve svém životě a především při své modlitbě se musíme chránit před postojem lakoty a závisti. Nemáme se modlit jen za své vlastní záležitosti, nýbrž také za druhé. Bůh čeká od našeho srdce, že bude myslet na to, aby se také druhým dařilo dobře. Právě to patří k definici lásky.

Velký učenec svatý Tomáš Akvinský dostal jednou otázku, co je to láska. Odpověděl zcela prostě: *Láska spočívá v tom, že chceme dobro pro druhé* („benevolentia“). Na první pohled se zdá, že to zní trochu povrchně, ale není tomu tak. Láska znamená, že na blahu druhého nám záleží více než na našem vlastním. Chtít, aby se druhému dařilo dobře, aby byl šťastný. A přesně to je postoj, který musí být určující pro naši modlitbu.

K tomu jeden příběh z Afriky:

Byl jeden muž, zbožný a bohabojný. Každý den chodil do chrámu, aby se modlil. Jednoho dne se mu zjevil Pán a řekl mu: „Jsi dobrý a zbožný muž. Přijď zítra opět a já ti něco řeknu.“ Pln radosti šel muž domů a celou noc neměl klidu. Co to asi je, co mu Pán chce říct? Tato otázka mu nedala pokoj. Příští den šel do chrámu časněji než obvykle a Pán se mu opět zjevil. Řekl mu: „Ty jsi dobrý, ale chudý muž. Chci ti pomoci. Přej si, co chceš, a já ti to dám. Ale pod jednou podmínkou. Přijď zítra a já ti ji řeknu.“ Jeho radost byla veliká a dlouho do noci mluvil s ženou o tom, co by si měl přát: dům, pole, spřežení atd. Příští den opět slyšel Pánův hlas: „Chci ti dát, co chceš, pod jednou podmínkou, že tvému sousedovi dám dvojnásobek toho, co dám tobě.“

Mlčky a zamyšleně přišel muž domů. Mohu si přát, co chci, ale náš soused dostane dvojnásobek. Jeho žena si ihned všimla, že něco není v pořádku. Váhavě se zeptala: „Řekni mi, co je s tebou, jsi nějaký změněný.“ A on jí vyprávěl o podmín-

ce. Od té doby muž neměl klidu. Co si jen mám přát? Můj soused dostane dvojnásobek. Jeho žena mu řekla: „Když si budeme přát tři kozy, náš soused jich dostane šest! Nemožné!“ Muž to doma nevydržel. Celý den bloudil lesem se strnulým pohledem. Náhle se zastavil a vykřikl: „Už to mám, co řeknu Pánu: - Vytrhni mi jedno oko!“

K postoji lásky patří, že nemyslíme pouze na sebe. Hledejte nejdřív Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.

K tomu postoji patří také vděčnost a její sestra spokojenost. Naše řeč je někdy „zrádná“. Ve slovu spokojenost je obsaženo slovo „pokoj“. Člověk nachází ve svém životě pokoj, vnitřní radost a klid jen tehdy, když žije spokojeně a s vděčností.

Bůh jednou vystavil jednoho muže zkoušce a řekl mu: „Rozhodl jsem se, že ti dám tři věci, o které mě požádáš.“ Ale pak bude konec. Muž překotně vyslovil první přání: Prosil, aby jeho žena zemřela, aby si mohl vzít lepší ženu.

Když se však jeho příbuzní a přátelé sešli na pohřbu, všichni vzpomínali na dobré vlastnosti nebožky a muž si najednou uvě-

domil, že jednal unáhleně. Bylo mu jasné, že byl zcela slepý ke ctnostem své ženy. Je vůbec jisté, že najde nějakou lepší ženu? Prosil tedy Boha, aby jeho žena opět ožila.

A teď už mu zbylo jen jedno přání. Rozhodl se, že tentokrát si dá pozor, aby neudělal chybu, protože tu by už nemohl opravit. Ptal se všude možné na radu. Někteří jeho přátelé mu radili, ať si přeje nesmrtnost. Ale k čemu mu bude nesmrtnost, když bude nemocný? A k čemu mu bude zdraví, když nebude mít peníze? A k čemu mu budou peníze, když nebude mít přátele?

Léta plynula, a on stále nevěděl, pro co se má rozhodnout: život nebo zdraví, bohatství nebo moc nebo lásku. Nakonec řekl Bohu: „Prosím, poraď mi, o co mám prosit.“ Bůh se usmál, když viděl mužovu choulostivou situaci, a řekl: „Pros o to, abys se vším, co ti život přinese, byl spokojen.“

Ve vyznání víry říkáme: *Věřím v jednu, svatou, katolickou církev... ve společenství svatých*. Společenství svatých, to je to, k čemu jsme povoláni! To je světlo, které věčnost vnáší do našeho života.

Dostojevskij v knize „Bratři Karamazovi“ vypráví příběh o cibulce. V ní je drasticky předvedeno, o co se jedná v našem životě: Sám do nebe nikdo nepříjde. Klíčem k nebi je láska. Dostojevskij píše:

»Jednou žila jedna stará žena, která byla velmi zlá. Tato žena zemřela. Za celý život neudělala žádný dobrý skutek. Tu přišel ďábel a hodil ji do ohnivého jezera. Ale stál tu také její anděl strážný a přemýšlel: - Nemohu si vzpomenout na nějaký její dobrý skutek, který bych sdělil Bohu? Tu mu něco napadlo a řekl Bohu: „Jednou na své zahrádce utrhla cibulku a dala ji žebračce.“ Bůh mu řekl: „Vezmi tu cibulku, jdi k jezeru, a jestli ji za tu cibulku vytáhneš, může jít do ráje. Pokud se cibulka přetrhne, zůstane tam, kde je.“ Anděl běžel k ženě a podával jí nať z cibulky. „Chyť se, uvidíme, jestli tě budu moci vytáhnout.“ A začal opatrně táhnout a už ji skoro vytáhl. Ale když to jiní hříšníci uviděli, chytili se jí, aby také byli vytaženi. Ale žena se rozzlobila a začala kopat nohama a křičet: „Vytažena mám být jenom já! To je moje cibulka a ne vaše.“

Sotva to řekla, nať se přetrhla a žena spadla zpět do ohnivého jezera a je tam dodnes. Anděl odešel velice smutný.«

Je to tak, jak to ukazuje Raoul Follerau v jednom příkladu: Jeden muž se objevil před Božím soudem a řekl: „Hleď, Pane, zachovával jsem tvůj zákon, neudělal jsem nic nespravedlivého, zlého nebo hanebného. Hleď, Pane, mé ruce jsou čisté!“ Bůh mu odpověděl: „Čisté opravdu jsou, ale jsou prázdné!“

Právě v modlitbě jsme vyzýváni, abychom se cvičili v bliženské lásce. Nemysleli jen na sebe, nýbrž na bližní v nouzi. Můžeme se modlit i zástupně za ty, kteří se nemodlí. Protože sám do nebe nikdo nepříjde.

Z-sks- 48/2007 přeložil -lš-

Sám do nebe nikdo nepříjde



Pico Botticelli: Klanění tří králů z východu

Známý francouzský ateista Felix Michaud prohlásil, že pouze znovu narostlá amputovaná noha by byla takovým zázrakem, o kterém by nikdo nemohl pochybovat, ale podle jeho přesvědčení se takový případ v dějinách nikdy nestal a ani nestane. V podobném smyslu se vyjadřoval také protináboženský pozitivista



Francouzský spisovatel Emil Zola

a neurolog Jean Martin Charcot. Tropil si posměch z lurdských zázraků a tvrdil, že se nikdy neseťkal s případem znovu narostlé amputované končetiny.

Ateisté hluboce uvěřili ve své vlastní dogma, že věda je schopná vysvětlit všechna tajemství a časem překoná všechny „katolické předsudky“. O existenci nadpřirozených sil by je mohl přesvědčit – jak tvrdili – jen případ nově narostlé ruky nebo nohy a byli si jisti, že něco takového se nikdy nemůže stát. Tato jejich jistota vyplývala z jejich slepé víry v ateistickou ideologii.

Jejich přesvědčení, že nikomu nemůže být vrácena amputovaná část těla anebo kosti, ignoruje skutečnost, že právě takové zázračné události patří k nejlépe zdokumentovaným případům podrobeným vědeckému zkoumání.

Jedním z nejlépe doložených případů tohoto druhu je uzdravení Pettera van Rudderera, belgického zahradníka z Jebesce ve Flandrech. Při uzdravení jeho nohy narostlo znovu 6 cm zničené kosti.

Víra ateistů a víra křesťanů

Francouzský spisovatel Emil Zola se vypravil do Lurd s úmyslem, že pak popíše všechno, co se zde děje, jako ovoce fanatismu, pověr, halucinací a podvodu. Když si prohlížel votivní dary uzdravených lidí, které jsou před jeskyní zjevení, poznamenal ironicky: „Je tu mnoho holí a berlí, ale žádná dřevěná noha.“

16. června 1867 mu padající strom zlámal pištělovou i střelkovou kost jeho levé končetiny tak nešťastně, že pozbyl šest centimetrů kosterní struktury. Na noze vznikla nepříjemná hnisavá rána. Zvláštní chirurg královské rodiny spolu s lékařským konsiliem se rozhodl, že bude nohu ihned amputovat. Pacient však amputaci odmítl a prožil s takto zhmožděnou nohou krutých osm let.

7. dubna 1875 se za strašných bolestí v doprovodu manželky odebral do Oostaker, kde byla zbudována kopie lurdské jeskyně. Když tam dorazil, modlil se s velkou vroucností k Matce Boží. Prosil za odpuštění svých hříchů a za uzdravení, aby mohl svou práci zajišťovat výživu po-



Odložené berle uzdravených v Lurdech

četné rodině. V jednom okamžiku pocítil, že se s ním děje něco zvláštního. Náhle odhodil berly, běžel blíže k soše Panny Marie a tam poklekl u jejích nohou. Výkřik opodál stojící jeho ženy mu teprve připomněl, že se stal zázrak.

Lékařské vyšetření potvrdilo úplné uzdravení v jediném okamžiku. V jeho noze se ob-

novilo 6 cm kosti včetně svalů, šlach a kůže. To všechno znovu povstalo z ničeho. Tuto úplnou obnovu scházejících částí organismu potvrdilo několikrát lékařské vyšetření. Jeho zaměstnavatel Alberich du Bus, ateista a vysoký představitel zednářské lóže, se v důsledku tohoto zázraku obrátil a stal se katolickým křesťanem.

Člověk, který věří v Boha a setká se s takovými případy, které mají jasné známky zázraku, neuzavírá se před těmito nadpřirozenými skutečnostmi, nýbrž je otevřený ke stále úplnějšímu poznávání tajemství a k dalšímu hledání pravdy. Jak píše sv. Jan od Kříže, kdo chce poznat Pravdu, musí věřit v Boha, který nepodléhá rozumu a obrazotvornosti či smyslům. Boha v tomto našem pozemském životě nemůžeme svým poznáním pojmout. I to nejdokonalejší poznání je stále ještě nekonečně daleko od skutečnosti. Proto jen na obtížné cestě víry se uskutečňuje v člověku proces duchovního rozvoje, zrání a objeovávání nadpřirozené skutečnosti Boha, která není dostupná přirozenému poznání.

Ateisté naopak tím, že zpochybňují existenci Boha a odmítají možnost zázračných událostí, stávají se otroky doktríny, které slepě věří. Tím si sami omezují svobodu v hledání pravdy, protože předem vylučují existenci všeho, co se vymyká empirické lidské zkušenosti. Jsou tak otroky své vlastní ideologie. Mnozí z nich vedou s velkým zápalem zarputilou válku proti víře v Boha, proti náboženství a proti věřícím. Ztročeni touto ideologií chtějí utišit neklid vlastního svědomí radikálním odmítáním poznání, které nabízí víra. Proto také odmítají s velkou rozhodností



Petter van Rudder po svém uzdravení

všechny zázračné skutečnosti, které se v dějinách lidstva staly, protože ty otráasají základy jejich světového názoru.

Na rozdíl od ateistů lidé, kteří věří v Krista, jsou osvobozeni od ideologického zotročení. Jejich víra vychází především z přijetí největšího zázraku, jakým je vtělení, narození a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Přijatým zázrakem je pro ně také zázrak trvalé harmonie vesmíru a přírody, tajemství života a existence svobodného a myslícího člověka. Zapřísáhlí ateisté nemají výmluvy, protože jak čteme v listě sv. Pavla Římanům, „co je u Boha neviditelné, jeho věčná moc a božské bytí, to je možné od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil“ (Řím 1,20).

Slavný spisovatel Vittorio Messori říká o ateistech, že jsou přinuceni popírat Boha i zázraky vždy a všude pod trestem ztráty jejich vlastní víry: nevěra totiž není nic jiného než jiný druh víry. Je to víra ještě náročnější než ostatní. S jakou svobodou si může položit otázku o tajemství ten, kdo svůj život postavil na přesvědčení, že nic takového neexistuje, když si jako Renan myslí, „že všechno v lidských dějinách musí mít lidské vysvětlení“? (V. Messori: Il Miracolo)

V dějinách se stále objevují fakta, která vyvracejí záklá-

dy ateistické ideologie. Jsou to zázračné události, které ukazují na existenci nadpřirozeného rozměru skutečnosti. Zázraky jsou zvláštní způsob Boží „řeči“, jsou výzvou, která směřuje k lidem zotročeným ateistickou ideologií, aby ji odhodili a přijali tajemství jeho lásky.

„Neuvidíte-li divy a zázraky, neuvěříte“ (Jan 4,48), řekl Pán svým učedníkům. Odvolával se na skutečnost, že díky jeho zázračnému působení „slepí vidí, chromí chodí, malomocní se očišťují, hluchí slyší a mrtví vstávají z mrtvých. Blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!“ (Mt 11,5-6). Jsou zde také zázraky, které se odehrávají v duchovní sféře, především odušnění hříchů ve svátosti pokání a skutečná přítomnost Ježíše v eucharistických způsobách. Každé obrácení a přítomnost víry a lásky v srdci člověka jsou zázraky Boží milosti v lidské duši. Všechny zázraky v oblasti tělesné mají upevnit víru v srdci člověka a otevřít je pro přijetí pokory, lásky a milosrdenství.

Svatý Ambrož napsal: »Všichni ti, kteří zavrhuji živého Boha, poklekají před „bohem nicoty“. Služte Kristu, protože jen On je Pánem dobrým a milosrdným, který nezotročuje, ale nabízí opravdovou svobodu.«

*Z Mihujcie się 5/2007
přeložil -lš-*

PROTINÁBOŽENSKÝ FILM

Američtí biskupové ostře kritizují film „Zlatý kompas“.

Arcibiskup A. C. Hughes řekl, že film staví na „temných stránkách“ Philipa Pullmana, který si předsevzal „skrytě přivádět děti k ateismu, a tak vážně ohrozit křesťanství“. Dábel bojuje proti Božimu království. Jeho zbraněmi jsou násilí a podvod. Proti násilí je však možno snáze bojovat, protože je zjevné a odporné. Ale klamání je subtilnější a podratnější, protože podporuje protináboženskou revoluci šířením polopravd.

Biskup Charles Chaput označil „Zlatý kompas“ za „agresivní protináboženský film“.

Biskup Jerom Listecky vyzval školy, aby ze svých knihoven vyřadily Pullmanovy knihy. „Naše děti zaslouží lepší vzdělávání, než jaké nabízí tyto knihy a film.“

Kath-net

Modlitba ve stáji

Vyprávění babičky Emmy z Alexejevky na Uralu

Kvůli ošklivé zanícené ráně jsem byla v nemocnici v Ufě. Tam jsem jako 37letá poznala Jöriga, který sem chodil a navštěvoval svou manželku. Měla nádor na hlavě, a když zemřela, přicházel někdy navštívit i mne. Měl tehdy 32 let.

Předtím jsem se vždy velice modlila za dobrého muže, ale na Jöriga jsem nikdy nemyslela jako na manžela. Ale i když to pro mě nebyla velká láska, pochopila jsem, že Bůh to tak chce, abych šla s Jörigem do Berjozovky, až se uzdravím. A to už byla „naše svatba“! Bez kostela, i když Jöriga jako malé dítě jeho babička pokřtila. Trpká svatba! Můj muž mi ani slovem neoznámil, že má doma sedm dětí, o které je třeba se postarat. Nejstarší mělo 11 a nejmladší 2 roky. A můj muž často pil.

Ze začátku jsem se doma nesměla modlit růženec. A tak jsem den co den, ať bylo vedro, nebo mráz, chodila do stáje a tam jsem se modlila. Dělal jsem to tajně po práci a po jisté době jsem bez modlitby nemohla být. Moje víra se stále více prohlubovala a já jsem se 40 roků modlila za Jöriga růženec, aby našel cestu k Bohu. Když potom začal do Sergeje-pole chodit jednou za dva týdny kněz, odvážíla jsem se poprosit Jöriga, aby mě tam těch 20 km zavezl. „Takový nesmysl!“ řekl. Ale i když nerad, přece jen mě tam pokaždé zavezl.

Trvalo to dlouho, ale posledních pět let se to začalo zlepšovat. Najednou jsem se mohla modlit i ve světnici. Ze začátku byl přítom hlasitě zapnutý televizor, ale

po čase ho Jörig ztišil a nakonec ho vypínal úplně, když viděl, že vytahují růženec. Když jsem se modlila, ležel na gauči a dělal, že spí, až jednoho dne mi řekl: „Emmo, modli se trochu hlasitěji, abych také něco slyšel.“ Ano, od té doby jsem se modlila s radostí dosti hlasitě za nás oba, protože Jörig už špatně slyší. A pro-



Jörig přijímá pomazání nemocných

tože já jsem zase skoro slepá, zařídil to Pán Bůh tak, že jeden bez druhého nemůžeme ve stáji být. I když se to s Jörigem hodně zlepšilo, nechtěl se se mnou modlit nahlas a vždycky jen řekl: „Já jsem se narodil spolu s Ježíšem a to je jako záruka, že se dostanu do nebe.“ Ale přece jen ode mne přijal křížek. Nosí ho na krku, a když ho někde odloží, je nervózní, dokud ho nenajde.

* * *

Když bylo na jaře s Jörigem zle, prosil nás při poslední návštěvě o pomazání nemocných. „Musíš věřit, říká kněz,“ řekla mu Emma. „A co si myslíš, že nevěříš?“ odpověděl.

Když mu kněz uděloval svátost, rozplakal se. Poprvé se spolu pomodlili Otče náš. Oba byli dojata a Emma řekla: „Jak dlouho jsem se modlila, aby k tomu jednou došlo!“

*Z Vítazstvo srdca 57/2007
přeložil -lš-*

NEMOHU JINAK

Satanista a rockový výtržník Marilyn Manson spálil při svém posledním koncertu ve Vídni veřejně Bibli. „Nemohu jednat jinak. Je to takový můj špatný zvyk,“ prohlásil. Na svém triku měl tentokrát číslo „333 - Half Evil“ (poloviční zlo), nikoliv 666, číslo Antikrista. Marilyn Manson je již léta známý svými výtržnostmi.

Kath-net

Slavnost klanění

Svatí poutníci z východu už měli za sebou cestu několika set kilometrů, která vedla i nehostinnou a neobydlenou krajinou, když vysvětlovali v Jeruzalémě důvod své neuvěřitelné cesty. Řekli to zcela jasně a stručně: jdeme se poklonit novorozenému Králi. Jediným motivem jejich nevěděního úsilí bylo vzdát hold židovskému Králi. Jak mimořádně vznešená a významná musela být v jejich očích jeho osobnost, když pro ni vynaložili tolik úsilí! Ještě dříve, než Pán bude mluvit o těch, kteří přijdou od východu a od západu a zaujmou místo u stolu, přicházejí tito jeho pokorní ctitelé, aby prováděli evangelizaci zvláštním, ale účinným způsobem: evangelizaci klaněním. Tak velice si jejich upřímná víra ctí a váží nově příchodícího Pána, ačkoliv neviděli žádný z jeho divů a zázraků a na matčině klíně spatří jen bezmocné pachole.

Tím nás vlastně velice zahanbují, protože my jsme viděli a slyšeli, co si tolik proroků přálo vidět a neviděli, slyšet a neslyšeli. Právě o slavnosti Zjevení Páně máme názorně před očima důkazy, které v nás mají probouzet a udržovat náš úžas a úctu a ta nás má přivádět ke klanění. To samozřejmě vyžaduje, že nejen připouštíme a uznáváme existenci toho, co nás přesahuje a uvádí do úžasu, ale že tato znamení vítáme a toužíme po nich jako po důkazech o velikosti Toho, koho ctíme a milujeme.

Již samotné setkání Mudrců s Ježíšem jistě není plod nějaké náhody, ale je to div Boží lásky. Jejich setkání vyžadovalo obdivuhodnou shodu v čase i v prostoru za podmínek, které si ani neumíme dostatečně představit. Byla to doba, kdy rychlostí šíření informací byla rychlost putující karavany. (Rychlost maratonského běžce byla něco zcela výjimečného.) Slavnost Zjevení Páně nám však staví před oči další důkazy o mimořádnosti novorozeného Krále. Již v předstihu

obrací naši pozornost k jeho křtu v Jordánu. Tehdy poprvé evidentně a veřejně vystoupí celá Nejsvětější Trojice, aby potvrdila jeho božství. A je tu ještě třetí anticipovaná scéna: svatba v Káně, kdy se může celá shromážděná společnost a především Ježíšovi učedníci přesvědčit o jeho opravdu božské moci. Nade všechny tyto názorné příklady přesahující božské moci a velebnosti ovšem svrchovanou měrou vystupují znamením nejvyšší: Ježíšovo vtělení a zmrtvýchvstání.

My však dnes vidíme a často sledujeme zcela opačnou tendenci. Projevy toho, co je zázračné, co nás přesahuje, co by mělo probouzet náš úžas a vyvolávat naši úctu, se staly přímo nežádoucí, a spíše než abychom je s radostí vyhledávali, jsme připraveni je všemožně potlačovat a potírat. Dnešní člověk si nepokládá za čest, že může vzdát Bohu hold a úctu. Případá mu to nějak příliš obtížné sklonit před ním kolena, která zřejmě trpí těžkou artrózou pýchy. Ale přitom mu vůbec nevádí, že se musí hrbít před jinými modlami, kterým se upsal, které si pěstuje a ctí, ačkoliv ho nemilosrdně ztročují.

Někteří novodobí vykladači Písma svatého se nám snaží namluvit, že v Ježíšově životě se nic zázračného a úžas budícího neudálo, že všechno proběhlo „přirozenou cestou“. Tak se ovšem jeho titul Emanuel – Bůh s námi – nakonec stane bezpředmětným. Přitom to u nás vypadá tak, jako by autorita těchto falešných proroků byla ještě vyšší než autorita samotných pastýřů, protože proti způsobu, jakým provádějí systematickou degradaci Ježíše Krista na pouhého člověka, sotva kdo zvedá svůj hlas. Jestliže se však smíříme s takovou platformou odbožšťovaného náboženství, pak jsme vlastně dali za pravdu propagandistům ateismu a přitakáváme jejich přesvědčovací kampani, že náboženství je velký rafinovaný podvod.

Mohlo by se zdát, že napřed musí mít člověk náboženské znalosti a pak z nich vzejde úcta. Ale skutečnost je opačná. Bez náležité úcty k Bohu není možno opravdové znalosti o Bohu získat. Ježíšova slova poslouchali stejně tak učedníci i farizeové. Slyšeli totéž, a přitom výsledek byl zcela opačný, protože ti druzí nesplňovali předpoklad úcty. V nové liturgické praxi se podle protestantského vzoru, jak přiznává arcibiskup Bugnini, rozmnožilo slovo a omezily projevy úcty. Po několika desetiletích je výsledek ten, že věřící postrádají základní náboženské znalosti. Prvním předpokladem těchto znalostí a zájmu o ně je právě hluboká úcta. Boha poznáváme na kolenou.

Přesvědčili se o tom i mudrci. S jejich příchodem se do Jeruzaléma dostala zpráva o Kristově narození, a co se stalo? Celé město se vzrušilo, ale tím to také skončilo. Ani kněžské elitě nestál novorozený Král za to, aby se o něho dále zajímali. Jediný, kdo projevil o informaci o novorozeném Králi skutečný zájem, byl Herodes, ale to byl zájem zcela opačného charakteru, který směřoval k jeho odstranění.

Jaká by teprve musela být horlivost svatých mudrců, kdyby se dověděli, že tento Král se k nim tak snížil, jak se snížil k nám, že jim projeví tak nikdy neslychanou přízeň, že jim dá sám sebe za pokrm! Umí si vůbec někdo představit, že by mudrci vstoupili do místnosti, kde je Dítě a jeho Matka, a hned by se posadili, bavili mezi sebou a Dítěti nevěnovali žádnou pozornost? A přesně toto je přímo demonstrativní chování mnoha věřících při jejich příchodu do domu, kde zvláštním způsobem přebývá osobně sám Bůh. Nedávají tak najevo, že už nechovají v náležité úctě ani Pána, ani jeho dům?

Jestliže nás do chrámu nepřitahuje v první řadě úcta a touha setkat se s Bohem a poklonit se Tomu, který nás zde očekává,

kteří nás zve a který po nás touží, pak se musí vymýšlet různé aktivizující náhražky, jenže pak se středem zájmu stanou tyto náhražky a nikoliv Bůh.

Vracíme se k tomuto tématu opakovaně, ale asi se k němu budeme vracet do omrzení, pokud se v té věci něco nepohne. Dnešní slavnost nás přímo vybízí, abychom v tom směru zpytovali svědomí, zda nám zvláštní osobní přítomnost Božího Syna nezevšedněla do té míry, že ji takřka nebereme na vědomí. Nedávno byl ve Světle popisován případ konvertity, kterého přivedlo k obrácení, když viděl, jak mladý kněz zbožně pokleká před svatostánkem, když procházel chrámem. To byl kněz, který hlásal Krista svým přesvědčeným a věrohodným chováním. Evangelizoval jako tři králové: svým klaněním. Vnější projevy úcty nejsou nějaká zvnějšku předepsaná etiketa, ale je to naší přirozenosti odpovídající chování, ve kterém postoj, držení těla a jeho úkony a celkové chování spontánně vyjadřují to, čeho je srdce plno: plnost úžasu, dojetí, úcty, vděčnosti a lásky k Nejvyššímu, od kterého se nám dostává tolik nezasloužené přízně. Jestliže nezačneme hlásat Ježíše Krista v první řadě svým chováním a svou všem zřejmou úctou, marná budou všechna naše slova. A kde jinde se má naše víra projevat navenek obzvláštním způsobem, když ne v chrámě tváří v tvář Nejvyššímu? Úcta k Bohu je základem úcty člověka k člověku. Kdyby se matka Tereza chovala tak laxně k Eucharistii, jak jsme toho často svědky kolem sebe, nikdy by nebyla schopna té neuvěřitelné sebeoběti, s jakou sloužila těm nejubožejším. Dokázala se obětovat, protože v nich viděla stejného živého a skutečného Krista, jakého viděla v Eucharistii. Proto dříve než jim šla sloužit, dlouho klečela před svatostánkem. Janu Pavlu II. i klečet bylo málo, proto se Pánu klaněl v dlouhé prostraci. Je na čase zastavit zákeřný odliv úcty k Nejvyššímu!

-/š-



Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu
 Vás zve na přednášku **Mgr. Michala Semína**
MÝTUS NÁBOŽENSKÉ SVOBODY, která se bude
 konat v **úterý 8. ledna 2007 v 18 hodin** v sále 318,
 3. patro, Český svaz vědeckotechnických spo-
 lečností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Ne 6. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (34) 8.15 Vánoční povídky: Tři králové přicházejí 8.25 Na koberečku (35) 8.40 Kaple v poušti 8.55 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (1. část) 9.45 Vánoční povídky: Tři králové přicházejí 10.00 Mše svatá z Říma na svátek Tří králů 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Nadšení pro dům 16.30 Hlubinami vesmíru 17.35 Malé biblické příběhy (34) 17.40 Ve jménu Ježíše (6. díl): Kristus byl vzkříšen pro všechny 18.05 Kyklady 19.00 Křížovky (3) – Sváťa Karásek 19.25 Cestou čtvrtého krále 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (462) (P) 20.35 Záznam koncertu Václava Hudečka 21.55 Misijní magazín (18) 22.55 Cesty za poznáním: Yunnan Shilin, Bryce Canyon, Lake Nakuru 23.25 Vánoční tradice 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 7. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Cestou čtvrtého krále 8.40 Na koberečku (35) 8.55 Noční univerzita: P. Elias Vella – Osvobození od zlého 10.05 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 10.35 Octava dies (462) 11.05 Tandem kvíz 11.40 Báječná show (7. díl): Kojot a mula 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro víta mundi (32) – Ján Ostrolucký 12.50 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Dobrý pastýř 16.35 Rodina je... 17.10 Exit 316 (18. díl): Povzbuzení 17.30 Pro zdraví (3. díl) 17.40 Bateria (10) 18.05 Cestou čtvrtého krále 18.35 Báječná show (8. díl): Liška a čap 18.50 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 19.20 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurs se obrací 19.45 Kaple v poušti 20.00 Z pokladů duše 20.05 Jižní Afrika (P) 21.00 Na koberečku (35) 21.15 Atlas Charity: Frýdek-Místek 21.20 Přírodní zázraky Ameriky (8/13) 21.55 Noční univerzita: manželé Ženiškoví – Když se řekne církev 23.10 Vánoční koncert Václava Hudečka 00.30 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 8. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Jižní Afrika 9.00 Pro víta mundi (32) – Ján Ostrolucký 9.45 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 10.10 Hlubinami vesmíru (12) 11.10 Křížovky (2) – Táňa Fischerová 11.40 Báječná show (8. díl): Liška a čap 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Johann Sebastian Bach: Krása ticha 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Nadšení pro dům 16.35 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (1. část) 17.15 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 17.40 Atlas Charity: Frýdek-Místek 17.50 Zpravodajské NO(E)VINY 18.05 Dětská televize (prosinec 2007) 18.35 Pohádky pod stromeček (3. díl): Jak sněhulák zatoužil po vzdělání 18.45 Kaple v poušti 19.05 Křížovky (3) – Sváťa Karásek 19.30 Přírodní zázraky Ameriky (9/13) 20.00 Z pokladů duše

20.05 Misijní magazín (18) 21.05 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace (P) 21.30 Exit 316 (18. díl): Povzbuzení 21.50 Na koberečku (35) 22.05 Tandem kvíz 22.50 Hlubinami vesmíru (12) 23.50 Nadšení pro dům 00.20 Pro víta mundi (32) – Ján Ostrolucký 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 9. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Frýdek-Místek 8.15 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 8.40 Hlubinami vesmíru s RNDr. Jiřím Grygarem (2. díl) 9.40 Exit 316 (18. díl): Povzbuzení 10.00 Cesty za poznáním: Antelope Canyon, Lake Bazwgo, Niagara Falls 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Rodina je... 12.30 Nadšení pro dům 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: manželé Ženiškoví – Když se řekne církev 17.20 Štúdio AHA! (2) 18.05 Zpravodajské NO(E)VINY 18.15 Exit 316 (19. díl): Modlitba (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líné Láline 18.45 Katedrálly chrám 19.10 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (1. část) 19.55 Z pokladů duše 20.00 P. Richard Henkes 20.50 Atlas Charity: Charita Frýdek-Místek – Klub pro děti Zvidálek 20.55 Pro zdraví 21.05 Na koberečku (35) 21.25 Jižní Afrika 22.20 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (1. část) 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovky (3) – Sváťa Karásek 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 10. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (462) 8.40 Dětská televize (prosinec 2007) 9.10 Noční univerzita: manželé Ženiškoví – Když se řekne církev 10.20 Pro zdraví 10.30 Kaple v poušti 10.45 Kyklady 11.40 Pohádky pod stromeček (3. díl): Jak sněhulák zatoužil po vzdělání 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Katedrálly chrám 12.35 Přírodní zázraky Ameriky (9/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Jižní Afrika 17.00 Cestou čtvrtého krále 17.30 Dobrý pastýř 18.00 Tandem kvíz (25) 18.35 Pohádky pod stromeček (4. díl): Jak se vánočka nechala pojišťit proti připálení 18.45 Čtete z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 19.30 Exit 316 (19. díl): Modlitba 19.50 Zpravodajské NO(E)VINY (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (2. část) (P) 20.50 Octava dies (462) 21.40 Pro zdraví 21.50 P. Richard Henkes 22.40 Exit 316 (19. díl): Modlitba 23.00 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 23.30 Vánoční tradice 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 11. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 P. Richard Henkes 9.00 Zpravodajské NO(E)VINY 9.10 Katedrálly chrám 9.35 Atlas Charity: Charita Frýdek-Místek – Klub pro děti Zvidálek 9.40 Misijní magazín (18) 10.40 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 11.10 Octava dies (462) 11.40 Pohádky pod stromeček (4. díl): Jak se vánočka necha-

la pojišťit proti připálení 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Ve jménu Ježíše (6. díl): Spása v Kristu pro všechny 12.30 Dobrý pastýř 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.25 Katedrálly chrám 17.50 Křížovky (3) – Sváťa Karásek 18.15 Exit 316 (19. díl): Modlitba 18.35 Pohádky pod stromeček (5. díl): Jak ptáci zpívali o Vánocích 18.45 Pro zdraví 19.00 Jižní Afrika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Noemova pošta (leden 2008) (L) 21.40 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 22.05 Misijní magazín (18) 23.05 Na koberečku (35) 23.20 Noční univerzita: manželé Ženiškoví – Když se řekne církev 00.20 Cesty za poznáním: Lake Bazwgo 00.30 Octava dies (462) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 12. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (35) 8.10 Štúdio AHA! (2) 8.55 Ve jménu Ježíše (6. díl): Spása v Kristu pro všechny 9.20 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 9.50 Čtete z křesťanských periodik 10.00 Bateria (10) 10.25 Tandem kvíz (25) 11.00 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (2. část) 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence 11.55 Malé biblické příběhy (35) 12.05 Přírodní zázraky Ameriky (8/13) 12.30 Rodina je... 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křížovky (4) – Mons. Jaroslav Škarvada 16.30 Dobrý pastýř 17.00 Jižní Afrika 17.50 Pro zdraví 18.00 Přírodní zázraky Ameriky (9/13) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence 18.45 Zpravodajské NO(E)VINY 18.55 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 19.25 Bioetika 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Malé biblické příběhy (35) 20.05 Veneto 20.25 P. Richard Henkes 21.15 Katedrálly chrám 21.40 Na koberečku (35) 21.55 Jižní Afrika 22.45 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová – Žena z pohledu Krista 00.25 Johann Sebastian Bach: Krása ticha 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 13. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (36) 8.15 Pohádky pod stromeček (5. díl): Jak ptáci zpívali o Vánocích 8.25 Na koberečku (35) 8.40 Svetelský oltář v Adamově 8.55 Pro víta mundi (62) – P. Ing. Miloslav Fiala O. Praem (2. část) 9.35 Pro zdraví 10.00 Mše svatá z Říma 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské NO(E)VINY 12.25 Tandem kvíz (25) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Katedrálly chrám 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.35 Malé biblické příběhy (36) 17.40 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku (P) 18.05 Jižní Afrika 19.00 Křížovky (4) – Mons. Jaroslav Škarvada 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (463) (P) 20.35 Benefiční koncert ve prospěch dostavby gymnázia a odbor. učiliště v Kinshase v Kongu (R) 21.55 Misijní magazín (18) 22.55 Cesty za poznáním: Antelope Canyon, Lake Bazwgo, Niagara Falls 23.25 Vánoční tradice 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Univerzita Karlova - Pedagogická fakulta ve spolupráci s Collegium Marianum - Týnskou vyšší odbornou školou otevírá v akademickém roce 2008/2009 studium oboru **SBORMISTROVSTVÍ CHRÁMOVÉ HUDBY** - prezenční tříleté bakalářské studium. Studium je orientováno na přípravu sbormistrů se zaměřením na chrámovou hudbu, ředitelů chrámových kůrů a sborových dirigentů všech typů pěveckých sborů.

Praktické předměty: hra na varhany a improvizace - Mgr. Michal Novenko, MgA. Petr Čech; pěvecká výchova - MgA. Pavla Fendřichová; hra partitur, hra na varhany, hra na klavír - MgA. Lukáš Vendl; gregoriánský chorál - PhDr. David Eben, Ph.D. Teoretické předměty: dějiny hudby a chrámového zpěvu - vyučující Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty UK; latinský jazyk; harmonie a generálbas. Studium je zakončeno státní bakalářskou zkouškou, jejíž součástí je absolventský koncert. Podmínkou přijetí ke studiu je ukončené středoškolské vzdělání a úspěšné vykonání talentové zkoušky (hra na klavír, zpěv, dirigování připravené sborové skladby).

Příhlášku na Pedagogickou fakultu UK je nutno podat **nejpozději do 29. února 2008**. **Podrobné informace:** Collegium Marianum - Týnská vyšší odborná škola, Melantrichova 19, 110 00 Praha 1, tel.: 224 229 462, e-mail: pavla@collegiummarianum.cz, internet: www.collegiummarianum.cz.

POLIKLINIKA NADĚJE

Od 2. 7. 2007 si Centrum naděje a pomoci v Brně (CENAP) zaregistrovalo mimo sociálních služeb i nestátní zdravotnické zařízení - polikliniku. Doufáme, že tak budeme moci poskytovat ještě komplexnější péči všem našim klientům.

Poliklinika se nalézá v 1. patře nově zrekonstruovaného domu na ulici Vodní 13. příhodně blízko zastávky MHD, nedaleko od centra. Budova je vybavena výtahem, je tedy plně přístupná i handicapovaným občanům.

Na jihomoravském krajském úřadu jsou zaregistrovány obory: praktický lékař pro dospělé, gynekologie a porodnictví, vnitřní lékařství, dermatovenerologie (kožní).

V prostorách polikliniky dále je vybavená zubní ambulance - v současné době hledáme lékaře pro tento obor a dále lékaře pro obor kožní lékařství.

Pro pacienty máme vítanou příjemnou zprávu: V současné době se nám podařilo navázat smlouvy se všemi zdravotními pojišťovnami, včetně VZP, pro obor praktický lékař pro dospělé.

Pro gynekologii a pro internu čekáme na rozhodnutí z pojišťovny 207 (Oborová pojišťovna bank), prozatím je zamítnuta smlouva z pojišťovny 201 (Vojenská zdravotní pojišťovna) a 111 (Všeobecná zdravotní pojišťovna). Pro internu navíc přišlo v prvním kole i zamítnutí od pojišťovny 217 (Metal Alliance). Tyto pojišťovny jsou ale otevřeny dalšímu jednání - možnost uzavření smlouvy tedy není úplně ztracená. Snažíme se v jednáních pokračovat a vyhovět podmínkám i těchto zdravotních pojišťoven.

Záleží nám na tom, aby se všichni klienti i pacienti Centra pro naději a pomoc setkali s respektem a lidskostí jak v ordinacích polikliniky, tak i ve všech ostatních zařízeních - poradnách, klubových aktivitách, kurzech či školeních.

-/-

Liturgická čtení

Neděle 6. 1. - slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6

Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6

Ev.: Mt 2,1-12

Slovo na den: *Obětovali mu dary.*

Pondělí 7. 1. - nez. pam. sv. Rajmunda z Peňafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4,6

Ž 2,7b-8.10-11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12-17.23-25

Slovo na den: *Sídlili ve stínu smrti.*

Úterý 8. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7-10

Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,34-44

Slovo na den: *Rozdělil všem.*

Středa 9. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11-18

Ž 72(71),1-2.10.12-13

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,45-52

Slovo na den: *Vídel, jak se namáhají.*

Čtvrtek 10. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,19-5,4

Ž 72(71),1-2.14+15bc.17

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Lk 4,14-22a

Slovo na den: *Zdeptané na svobodu.*

Pátek 11. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 5,5-13

Ž 147,12-13.14-15.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 5,12-16

Slovo na den: *Na opuštěná místa.*

Sobota 12. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 5,14-21

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,22-30

Slovo na den: *On musí růst, já však se menší.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. - 12. LEDNA

Upozornujeme na změnu v číslování breviáře: • levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře • pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 1.		PO 7. 1.		ÚT 8. 1.		ST 9. 1.		ČT 10. 1.		PÁ 11. 1.		SO 12. 1.			
Antifona	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248		
Antifony	233	255	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	233	255	241	264	244	268	247	272	251	276	254	279	257	283		
Antifona k Zach. kantiku	233	256	241	264	245	268	248	272	251	276	254	280	258	284		
Prosby	233	256	241	265	245	269	248	272	251	276	254	280	258	284		
Závěrečná modlitba	234	257	242	265	245	269	248	273	252	277	255	281	258	284		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249		
Antifony	234	257	228	250	228	250	228	250	228	250	228	250	228	250		
Žalmy	235	257	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	237	259	242	266	245	269	249	273	252	277	255	281	259	285		
Závěrečná modlitba	234	257	242	265	245	269	248	273	252	277	255	281	258	284		
Nešpory:																
	SO 5. 1.															
Hymnus	229	251	225	247	225	247	225	247	225	247	225	247	225	247	261	288
Antifony	230	252	238	260	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	260	286
Žalmy	230	252	238	261	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	230	252
Kr. čtení a zpěv	231	254	239	262	243	267	246	271	250	274	253	278	256	282	260	287
Ant. ke kant. P. M.	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	253	278	257	282	260	287
Prosby	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	253	279	257	283	261	287
Záv. modlitba	234	257	234	257	242	265	245	269	248	273	252	277	255	281	263	291
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

5. 1. • 26. 1. • 2. 2. • 16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

DUCHOVNÍ CESTA (DENÍK)

Jerónimo Nadal • Z latiny přeložila Danuše Štáviková

Výběr z osobních poznámek blízkého druha Ignáce z Loyoly a vizitátora jezuitského díla prvních dob Tovaryšstva Ježíšova ve formě aforismů představuje závažný historický dokument a bohatou inspiraci pro duchovní život.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., 132 x 205 mm, 244 stran, 220 Kč

PROMLUVY O MARIÍ

Charles Journet • Z francouzštiny přeložil Oldřich Selucký

Kniha je sestavená z textů duchovních cvičení, která dával kardinál Journet (1891–1975) kněžím ve Fribourgu v roce 1974, a z úryvků exercicií konaných v roce 1951 v Ženevě.

Krystal OP, s.r.o. • Brož., 112 x 176 mm, 88 stran, 93 Kč

HADRÁŘI Z EMAUZ

Boris Simon • Z francouzštiny přeložil Jiří Beran

Kniha hovoří o lidské solidaritě, statečnosti, víře a úsilí abbé Pierra (1912–2007), který, pohnut smutnými osudy lidí na okraji společnosti, založil roku 1949 „útulek“ Emauzy ve starém domě na pařížské periferii. První emauzská komunita se živila sběrem hadrů a odpadků a stavěla svépomocí jednoduchá obydlí pro další lidi bez domova,



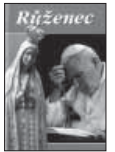
pro opuštěné, zoufalé, alkoholiky či jinak strádající. Bezdomovci zde tak nejen získali zázemí a materiální pomoc, ale tím, že sami pomáhali druhým, jim bylo navráceno vědomí jejich lidské důstojnosti. Emauzské hnutí je v současné době rozšířeno po celé Francii a působí také v dalších 50 zemích světa. Jeho zakladatel byl dvakrát navržen na Nobelovu cenu míru a pravidelně obsazoval první místo v žebříčku nejoblíbenějších osobností Francie.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání druhé, v KNA první • Váz., A5, 256 stran, 249 Kč

RŮŽENEC

Ke každému *Zdrávas, Maria* u jednotlivých tajemství růžence je připojena jednoduchá meditativní věta prohlubující dané tajemství.

Sypták • Křídový papír, brož., A6, 32 stran, 59 Kč



UCHVÁCEN KRISTEM

Brennan Manning • Z angličtiny přeložil Dan Drápal

Autor píše o Ježíši nevšedním způsobem, přičemž si všímá nedokonalých lidských představ o Bohu, které člověka odvádějí od skutečného setkání s živým Kristem.

Návrat domů • Brož., 137 x 205 mm, 160 stran, 199 Kč



Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.